

грыжа? Азъ съмъ отъ него благодаренъ, и не бяхъ искалъ да бѣде по-краткъ, секой го има, както си го има.

— Охъ! азъ видѣхъ че туй вы разсържда, горкый мой Милчо, рѣче вълшебницата; туй не ъ обаче моята цѣль; напротивъ, азъ съмъ ви пріятелка, и бяхъ искала да вы послужи! но! при сичко това, немогъ да ся задържѣ за да ся неблазнѣ отъ носа ви; щѣ глѣдамъ обаче дано вече да ви неказвамъ нищо за него, щѣ ся силѣ още да си прѣдставлямъ че сте съ малкъ носъ, колкото — да кажѣ истинѣтъ — и да има доволно вещество въ този носъ, отъ което могатъ да ся на правѣтъ прилично други три.“

Милчо, който бѣше вечераль, ся притѣсни толко отъ крайния разговоръ, който държеше вълшебницата за носа му, щото качи коня си и си пойдѣ. Той слѣдваше своето нѣтошество, и свадемъ дѣто минуваше, мислеше си че цѣль свѣтъ ъ полуделъ, пощо секой приказваше за носа му; но при сичко туй толко го бѣхъ привыкнали за да слуша да ся говори, че носътъ му бѣше хубавъ, щото никога неможеше да припознае, че той бѣше много дългъ. Старата вълшебница, която искаше да го послужи — безъ воля — намысли да затвори Милкѣ въ единъ кристаленъ палатъ, и положи този палатъ край пѣтя на принца. Милчо, занесенъ отъ радость, насили ся да го ступи но не може да извърши цѣльтѣ си: отчаянъ прочее, поиска да ся приближи да ся поразговори съ принцѣжѣтъ, която отъ своѣхъ странѣ простираше ръкѣтъ си чрѣзъ прозорцытъ. Той поиска да ѣ цѣлуе ръкѣтъ; но отъ коѣто странѣ и да ся обѣрщаше, неможеше да доближи устата си защото носътъ му прѣчеше. Той за пѣрвъ пѣтъ ся усѣти, че носътъ му ъ твърдѣ дълкъ и го улови съ ръкѣ да го махне на странѣ: „Трѣбва